

Подиръ това, руската войска не смѣяла да гърми силно върху голѣмия редутъ изъ своята батарея, защото се страхувала да не убива своитѣ въ малкия редутъ. Но вече нападанъето имало шанси за по-голѣма сполука. Гурко побързалъ да испроводи тозъ частъ рота сапѣйори (копачи-солдати), които се заловили на бърже да ископажтъ въ малкия редутъ нови обкопи и нѣколко ложементи за по-добро затуляне на гренадерския полкъ. Сапѣйоритѣ изумително скоро свършили волята на своя любимъ генералъ.

Но най-трудната работа още била напредъ: вземанъето на голѣмия редутъ, слѣдователно, изгонванъето на турцитѣ изъ Горни-Джбникъ. Любовицки се приготвилъ да удари съ другитѣ войски на общо нападанъе. Турцитѣ започнали да гърмжтъ ужасно; всѣко опитванъе да се иде направо върху редута отъ фронтъ се свършвало безъ успѣхъ и съ стотина геройски смърти. Баталионътъ на Любовицки тръгналъ напредъ, посрѣщналъ страшенъ неносенъ огънь, заплатилъ скъпи жертви и се върналъ назадъ. Но самоотвержений подполковникъ поискалъ да опита още единъ пѣхъ своето щастие. Той поржчалъ на своя барабанщикъ (тѣпанаръ) да удари въ атака, т. е. за нападанъе; но когато поченалъ единъ куршумъ свалилъ злочестия барабанщикъ на земята. Любовицки се затекълъ, грабналъ отъ убития тѣпанчето, нарамилъ го на себе и захваналъ да бие въ атака, но новъ куршумъ пробилъ рамото му. Тогазъ той хвърлилъ тѣпанчето, защото рѣцѣтъ му вече не държели, домъкналъ се до трапа на малкия редутъ, повикалъ единъ барабанщикъ и му поржчалъ отъ закрито мѣсто да бие скоро въ атака.

Чули солдатитѣ призивнитѣ удари, събрали се отъ вредъ и тръгнали пакъ къмъ редута; но и сега градъ отъ куршуми ги посипалъ, и тѣ непрѣмѣнно трѣбвало да се оттеглжтъ.